

under sygehusvæsenets udbygning, befolkningens aldersfordeling, prisforskelle mellem landsdelene, vejnettet, indkomst- og beskæftigelsesforhold, befolkningsudviklingen, amtskommunernes likviditetsbehov m. m. Ordningen ville således indebære en tendens til en konstant spænding mellem statsmagten og de enkelte amtsråd med hensyn til, hvilken andel amtskommunerne skulle have af den samlede beskatning.

Den skitserede ordning ville yderligere indebære en væsentlig indskrænkning af amtskommunernes selvbestemmelsesret som følge af, at de kun ville få rådighed over et bestemt årligt beløb, fastsat af statsmagten. Det er vanskeligt at forestille sig, at ordningen, der uvægerligt måtte rumme en skematisk stivhed, ville udelukke, at nogle amtskommuner ville få penge stillet til rådighed, som ikke var fornødne til dæk-

ning af de normale udgifter, hvorefter det overskydende beløb muligt ville blive anvendt uøkonomisk til formål, som aldrig ville være tilgodeset, hvis befolkningen i vedkommende amtskommuner selv skulle dække udgiften, medens andre amtskommuner ikke ville få tilstrækkelig dækning af udgiftsbehov vedrørende formål, som den lokale befolkning ellers ønsker fremmet og er villig til at betale for gennem skatterne.

Jeg kan herefter ikke tiltræde den i spørgsmålet nævnte omdannelse af amtsbeskatningen, der i princippet ville ophæve det kommunale selvstyre for amtskommunerne, idet jeg fortsat er af den opfattelse, at udligning mellem amtskommunerne bør gennemføres ved generelle udligningsforanstaltninger som f. eks. det amtskommunale skattegrundlagstilskud.